

[Nygaard.]

Maade, at det var lovstridigt, og det endte da ogsaa med Erstatninger paa godt og vel 350 000 Kr.

Nu kunde vel ingen forlange, at Fagorganisationerne efter at være frikendt ved Landsretten skulde hæve Blokaden. Det vilde jo være ganske urimeligt, og det vilde være ganske umuligt at motivere det overfor vore Medlemmer og sige: Landsretten har sagt, at Blokaden er ikke retsstridig, men desuagtet hæver vi denne Blokade. Det gjorde vi ganske selvfølgelig ikke, og ingen kunde forlange det af os.

Men hvordan dømte man fra Højesterets Side? Man dømte alligevel paa den Maade, at man først ikendte os en Erstatning paa 100 000 Kr. for Tiden, indtil Sagen var kommet for i Landsretten, og for den Periode, der var mellem Behandlingen af Sagen i Landsretten og Behandlingen af den i Højesteret, altsaa det Interregnum, hvor vi faktisk stod med en Retskendelse for, at det ikke var en retsstridig Handling, vi havde begaaet — ogsaa for den Periode maatte vi betale Erstatning.

Som jeg sagde før, jeg kunde have forstaaet, om Justitsministeren da vilde have sagt: Vi er her inde paa et Omraade, hvor Domstolene ingen Lov har at rette sig efter, hvor de handler efter Skøn, og om man saa paa Grundlag af dette havde nedsat et Udvalg eller en Kommission, eller hvad man vilde kalde det, hvor bl. a. de Folk, der til daglig beskæftiger sig med den Slags Spørgsmaal, havde været repræsenteret. Men det fandt man ingen Anledning til, derimod fremsatte man et Lovforslag som det, der nu ligger paa Tingets Bord.

Da Højesteret havde afsagt sine Domme i Kolindsund-Sagerne, var der en Højesteretsdommer, Hr. Eyvind Olrik, der i „Ugeskrift for Retsvæsen“ Nr. 26 for Aaret 1926 fandt sig foranlediget til at give visse Kommentarer til de Domme, Højesteret havde afsagt, og med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere noget deraf. Højesteretsdommeren siger:

„Det maa jo sikkert ogsaa erkendes, at Kampens Førelse gennem Organisationerne har været en Vinding for Sam-

fundet i sin Helhed. De kollektive Aftaler kan simpelt hen ikke undværes, hvis vi ikke skal føres hen imod Kaos. Ganske vist maa da ogsaa Kampen føres kollektivt, og den deraf følgende Systematisering har til en vis Grad udvidet Kampomraadet; men til Gengæld har den ogsaa hjulpet til at undgaa Kraftspild og som oftest givet Kampen en mindre brutal Karakter, netop fordi den enkelte stod støttet af sin Organisation. Det vilde neppe heller være rigtigt at antage, at Grænserne for lovlige og berettigede Lønkampe skulde være andre, hvor nogen af de kæmpende Parter staaar udenfor Organisationerne, end hvor de staaar hver i sin Organisation. Der bør da vistnok heller ikke af Højesterets Afgørelse i de nævnte Sager drages nogen Slutning til, at i dette Tilfælde Arbejdsgivernes Stilling udenfor Organisationen skulde have givet dem Krav paa nogen særlig gunstig Retsstilling. Retten maa være ens for alle.“

Sammenhold dette med den højtærede Justitsministers Udtalelser forleden ved Lovforslagets anden Behandling, hvori han netop præciserede, at det var en Flerheds Kamp mod den enkelte, og hvori han, uden at der staaar en Stavelse om det i Lovforslaget, vilde fastslaa, at hvor en Arbejdsgiver stod alene og stod i Kamp med en Flerhed af Arbejdere, der faldt Arbejderne ind under denne Lov. Det staaar ingen Steder, og jeg har heller ikke hørt den ærede Ordfører, da han i Dag havde Ordet, komme ind paa dette Spørgsmaal. Det er jo en helt ny Side af Sagen, Ministeren her vilde fastslaa, og jeg gaar ud fra, at den ærede Ordførers Tavshed maa betragtes paa den Maade, at han ikke vil i Karambolage med Justitsministeren.

Højesteretsdommeren siger videre:

„Det vilde nu sikkert være det heldigste, om Lovgivningen selv i Hovedtrækkene drog Grænsen mellem det tilladelige og det utilladelige i Lønkampene.“ En Mand, der beklæder et højt Dommerembede i vort Land, siger her udtrykkelig — og det maa jo være en Opfordring til Regeringen —, at det maa være Lovgivningsmagtens Sag at trække Grænserne. Og hvad faar vi saa? Hvad er det saa, der bliver lagt paa-